

במדינה

(המשך מעמוד 20)

הדין הרבני דחה את תביעת הבעל לדון ב' מוזנות, כיוון "שאינן בפני בית הדין כל תביעה למוזנות (מצד האשה) — בהעדר תביעה ותובעת, אין בית הדין מוציא פסק דין".

כשהומוג זעירא לבית המשפט המחוזי טען באמצעות עורך הדין שמואל גילפול, כי אין לבית המשפט סמכות לדון בעניין, כי וון שהבקשה נמצאת בטיפול בית הדין הרבני. השופט זלמן יהודאי דחה. טענה זו. הוא חייב את הבעל לשלם דמי מוזנות לאשתו.

לקראת ההתנגשות. הבעל הגיש ערר עור לבית המשפט העליון בירושלים. בי מקביל הגיש גם ערעור לבית הדין הרבני הגדול, שם נקבע כי התיק יובא בפני הרב יוסף אלישיב.

כאן התפוצצה הפצצה. החלטת שני בתי הדין היתה נוגדת: בית המשפט העליון, בראשות השופט משה לנדוי, קבע שהיה זה בסמכותו של בית המשפט המחוזי לדון בבקשת האשה לדימי מוזנות. ואילו בית הדין הרבני הגדול פסק שטעה בית הדין הרבני, וכי "הסמכות לדון במוזנות הועני קה לבית הדין בגדר סמכות יהודית, בין אם הוגשה התביעה על-ידי הבעל ובין שי הוגשה על ידי האשה".

כרגע, פסק בית המשפט המחוזי בשאלת המוזנות לילדים — אך עדיין לא פסק ב'

„הנבלה האשכנזיה הזאת התעשרה מהסירחון מהמיגרש שלה ועכשיו היא תתעשר על חשבוננו?" — אמרו בשכונת התקווה

הילדים

המחבלים

והרסו את בית

האלמנה

האשכנזיה

ביתה עד היום, מגרש מבעליו הערביים. עם השנים הפך האיזור לשכונת התקווה, על כל המשמעותיות הנובעות מכך.

סירחון

בכל הסביבה

ב תוך כביבת העוני, בלטה הצלח תה היחסית של משפחת פרידמן, ש' הצליחו לתת לשתי בנותיהם ובנם חינוך אקדמי, ואף חיו ברוחה יחסית.

הם בלטו מעוד סיבה: את המיבנים שעל המגרש שלהם, הסמוך לביתם, השכירו לארוחה, ולמחסן לחמוצים, ולבית מלאכה לציבוד עורות. שלושת המפעלים הפיצו

לא רק היא. **מדוע כתב „העולם הזה“ מרסל זוהר עד פגישתו עם כנוי פיית המחבלים הקטנים:** הכניסה לביתה של חיה פרידמן — חסומה במחסום של הביות וקרשים ופחים. מאחורי המחסום מצאתי את מרתית: לאחר שבדקו את תעודת העיתונאי שלי והשתכנעו שאינני שוטר — הסכימו חברי הכנופייה לדבר איתי.

מנהיגם, גבר בר בן עשר וחצי, לבוש סוודר ירוק ומכנסי קאבוי, מצץ סוכריה על מקל. בידו השנייה אחז מט ברוזל. „כן, אני ראש הקבוצה, אישר בפני.

„אחרי ששרפנו,

קראנו למכבי-אש“

אתם שרפתם את הבניינים של האשה והרסתם את המירפסת ב' דירה?

„בטח. אנחנו.“

„למה?“

אנו רוצים מקום איפה לשחק. האש' כנויה המסריחה הזאת, כל השנים עושה לנו סירחון בשכונה. עכשיו היא מוכרת את המיגרש לעירייה ועושה כסף על חש' בוננו, ולנו לא יהיה מקום למשחקים. אז' לנו בשכונה אין מועדון, אין מגרש כדורגל. רק המגרש הזה היה לנו. בשביל זה גירשנו אותה. למה מגיע לה לקבל כסף מהעירייה, ואנחנו כלום?“

הילדים ניאותים להצטלם ברצון. הם אינם מתביישים במעשיהם, רואים עצמם כאילו

ביצעו זה עתה מעשה מופת אורחי: „שלום! הוא בסדר, מאה אחוז“, העיד אחד מחברי הכנופייה על מנהיגו. כל פעם שהיינו שורפים את הבתים שלה, היה הולך ומטלפן למכביאש, שלא תהיה השריפה בכל השכר' נה.“

עד כאן, דיווחו הישר של זוהר.

מחר יזדקקו לטנקים

לדיכוי המרד

דגיבה על דברי הילדים יפה, בתה של האלמנה המגורשת: „אני לא מא' שימה את הילדים. לפי דעתי ברור מאוד שמישהו עמד מאחוריהם, מישהו הכניס להם את הרעיונות האלו בראש, מישהו אפילו עוד אותם.“

הגיב אחד השכנים, טועל צעיר בשם ישראל בן אביב: „בצפון תל אביב יש גם כן דבר כזה? אורחה ובית החרושת לעורות — בין בתי מגורים בטח שלא. רק בהתקווה. העירייה לא איכפת לה איך אנחנו חיים.“

בן אביב רואה בפוגרום הנוכחי התחלה של תהליך מסוכן מאוד: „תדע לך שהמצב חמור מאוד אצלנו בהתקווה. אתה רואה את הילדים האלה? היום הם עוד קטנים. מחר, אל תתפלא אם המשטרה הצטרך להילחם במורדי השכונה בטנקים. אל תתפלא.“

זה — מחר. בינתיים, היום — המשטרה אינה נלחמת בהם אפילו בהבל פיה. ואז' רחית אחת קטנה במדינת ישראל, בודדה וחסרת הגנה, מגלה לפתע על בשרה את מלוא אימתם של סיפורי קפקא.

• השם בדוי להסוואת קטין.

בנינים

חיה פרידמן בביתה: שמשה מנופצת, ריצפה מלאה שב' בלוקים וגרוטאות, פרי מעשיה של הכנופייה.

ברחבי הסביבה ריחות ניחות, הוסיפו למו' רתרווחם של השכנים.

שני גורמים אלו גרמו ליצירת מישקע עיונות כבד כלפי חיה פרידמן, גם אחרי שהתאלמנה.

לה מגיע,

ולנו לא?

התפוצצות התקווה כאשר נודע ש' שחיה מתכוונת למכור את המגרש שלה לעיריית תל אביב. המחשבה, שאחרי כל השנים היא עוד תצליח להרוויח סכום ניכר מהמיגרש הממאיר, שהיווה מיטרד כל השנים, היתה יותר מדי לאנשים מסויימים. כך, מכל מקום, מאמינה קורבן הפוגרום עצמה.

דב ותהילה זעירא בהתונתם — בין השופטים

שאלת המוזנות לתהילה עצמה. זאת, ב' התאם לבקשת האחרונה. בית הדין הרבני עדיין לא סיים את ניסוח חוות דעתו בעניי' התביעה למוזנות.

מה יהיה? מה יקרה אם כל אחד מ' בתיהמשפט יתן פסק דין שונה? כיצד יצ' טרכו אנשי ההוצאה לפועל לפעול ור' שאלה הנוקבת מכולן: איזה פסק דין יהי ב'רתוקף?

את תהילה זעירא בת ה-36 מעניינת ה' בעייה העקרונית מעט מאוד. טוענת היא „החוק עומד יותר לצד הידועה בציבור' אני, שעזרתי לבעלי להגיע למה שהגיע' — עומדת כעת בסכנה שגם מוזנות ראו' לא אקבל. לעומת זאת הידועה בציבור ש' בעלי נהנית — כפי שאני רואה את השת' שלות הפרשה — מכל הזכויות.“

דוב זעירא ואהובתו עברו לגור בדיח' משותפת, ברחוב אהוד בחיפה, עוד לפני ששרה התגרשה מבעלה. למרות שש' — שאמה החורגת משמשת כקונסול ישר' בפנמה, ואביה כנהג הקונסול — טע' בבית המשפט כי לא כן היא. לפני שלוף' שבועות נולד לזוג תינוק. בבית החוק' נרשמו השניים כשרה ודוב זעירא. בנו' זה היתה גם המודעה שפורסמה לאחר' דת התינוק.

כביסה בבית הדין. בינתיים ממשי' הכביסה של הזוג זעירא המקורי להחם בבית הדין הרבני. הבעל טוען, באמצע' שני בלשים, יצחק בר ונתנאל סנה, בתאריכים שונים הם עקבו אחר תהילה' גילו אותה מקומות שונים, וכן בב' עם שני גברים. תהילה עצמה לא הכחי' טענה שביריתה שהתה אותה שעה' חברה שלה.

שאלת המוזנות מציקה מאוד לתה' בבקשתה לגירושין, פירטה צרכיה: לירות מוון, 150 לירות לעזרת פע' בשבוע, 200 לירות ביגוד, 100 לירות ל' מטיקה, 250 לירות שונות. סך הכל 1000 לירות. בעלה, שכיום יש לו שתי חנ' תקליטים, האחת בתל אביב והשנייה בח' מפעל לייצור תקליטים, וכן סוכנות ש' טוען שהוא חי רק מהמשכורת של ה' שבכעלותו, ומשלם לשרה בן צבי, מוכ' בעבר וכיום מנהלת העסק ואם תי' סכום של 750 לירות.

בחוק חיה פרידמן על רקע מיגרש המריבה. ערימת ההריסות היא מעשה יד' של הכנופייה: זה כל מה ששרד מהמיבנים שהיו כאן. אחדים מהילדים ב' תמונה משתייכים לכנופייה שבה מדובר. החק: כאן היתה מירפסת ביתה של האלמנה. לאחר שהילדים הרסו את המירפסת, נותרו שני בלונ'יהג, שהיו בתוכה. תלויים על בלימה. בתמו' נה למעלה מימין נראים על המיגרש סימוני הסיד שצבעו הילדים כדי לשחק שם כדורגל.